

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. 'Εν 'Αθήναις φρ. 15. — 'Εν δε ταῖς ἑπερχ. φρ. 16. — 'Εν τῇ ἑξῆς. φρ. 25

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΓΟΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, 'Αριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΕΑΝ ΗΜΗΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ?

Μοῦ καταβαίνουν ἐνίοτε ἰδέαι, ὡς ἀναβαίνουν εἰς ἄλλους καπνοί. Εἶχε πέσει εἰς χεῖράς μου τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ ἄρθρου μου κωμικὸν μελοδράμα τοῦ Δεενερύ. Τὸ ἐνθυμεῖσθε παρασταθὲν πολλάκις ἀπὸ τοῦ χειμερινοῦ μας θεάτρου. Εἰς πολλοὺς ἀκόμη εἶναι ἴσως ζωντανοὶ οἱ ὠραῖοι τόνοι τοῦ μελοποιῦ 'Αδάμ. Ὑπόθεσιν ἔχει τόσον εἰδυλιακὴν. Ἐνας ψαρχὸς ὅστις σώζει τὴν ἐξαδέλφην τοῦ Βασιλέως κινδυνεύσασαν νὰ πνιγῇ ἐνῷ ἐκολύμβῃ. Τὴν ἔσωσε γυμνὴν καὶ ἡ κοινωνικὴ τῆς θέσις — ἀφοῦ ἦτο γυμνὴ — δὲν τῇ ἦτο γνωστὴ. Ποία νὰ ἦτο ἄρα γε; Πτωχὴ ἢ πλουσία; Εὐγενὴς ἢ κόρη τοῦ λαοῦ; Εἶχε φύγει πρὶν προφθᾶν ἐκεῖνη νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ τὰ χεῖλη τῆς. Ἄν τὰ ἤνοιγε καὶ ἐκοκκίνιζεν ἐξ αἰδοῦς ἠναγκασμένη νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ . . . γυμνὴ! Ἡ ἄγνοιά τοῦ ἦτο ἄγνοιά τῆς. Ἐσώθη χωρὶς νὰ γνωρίσῃ τὸν σωτῆρά τῆς. Τίς ἦτο; Ἦτο ἀντάξιός τῆς ὑψηλῆς τῆς θέσεως; Τῇ ἐπετρέπετο νὰ τὸν ἀγαπήσῃ; Ὅποιαδῆποτε καὶ ἂν ἦτο, ὅποιοιδῆποτε καὶ ἂν ἦτο, αἱ ψυχαὶ τῶν, χωρὶς νὰ ἐρωτήσων τοὺς κυρίους τῶν, ἡγαπήθησαν. Ἐκεῖνος τὴν ποθεῖ καὶ αὐτὴ τὸν ὠνειρεύετο. Ἐως οὗτο ὁ ψαρχὸς μαυθαίνει ποία εἶναι ἡ ὑπ' αὐτοῦ σωθεῖσα. Βασιλόπαις! Καὶ αὐτὸς, ψαρχὸς! Καὶ ὀρκίζεται βιαζόμενος καὶ ἐξαπατῶμενος ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος μνηστήρος τῆς νὰ μὴ φανερωθῇ ποτὲ εἰς αὐτήν, ὡς νὰ ἦτο αὐτὸς ὁ πόθος τῆς. Ὁ ψαρχὸς σβύνει ἐπὶ τῆς παρχίας, καὶ σχεδὸν λειπόθυμος ἀφίνει τοὺς δακτύλους τοῦ νὰ χαράξωσιν ἐπὶ τῆς ἄμμου τὸν πόθον τῆς ψυχῆς τοῦ:

Ω! ἐὰν ἤμην βασιλεὺς! Ὁ Βασιλεὺς τὸν βλέπει, ἀναγινώσκει τὰ πύρινα γράμματα ψυχῆς πονούσης καὶ . . . τοῦ καταβαίνει καὶ αὐτοῦ μία ἰδέα, ὡς εἰς ἐμέ. . . Ν' ἀφήσῃ τὸν ψαρχὸν νὰ βασιλεύσῃ μίαν ἡμέραν νὰ δοῦμε τί θὰ κάμῃ. Τίς οἶδε! Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπλὴ μόνον φαντασιοπληξία Βασιλέως, ἀλλὰ καὶ ἐμπνευσις φιλοσόφου συγχρόνων. Ὁ πτωχὸς αὐτὸς ἀλιεὺς εἶναι σὰρξ ἐκ τῆς

σαρκὸς τοῦ λαοῦ, γνωρίζει καλλίτερον τὰς ἀνάγκας τοῦ ἤκουσε τὰ παράπονά του, ἀντελήφθη τῶν παθημάτων του, μία ἡμέρα βασιλείας του δύναται νὰ τὸν διδάξῃ πολλὰ!

Il désire être roi

Et le roi pour un jour, lui donne son royaume,

Nous verrons ce qu' il fera

Et comment il s'en tirera.

«Ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ βασιλεὺς» καὶ γιὰ μὲν μέρα ὁ Βασιλεὺς τοῦ δίδει τὸ βασιλείον του. Νὰ δοῦμε τί θὰ κάμῃ καὶ πῶς θὰ τὰ βγάλῃ πέρα.»

* *

Ἐως ἐδῶ μὲ φθάνει ἡ ἱστορία τοῦ μελοδράματος, ἵνα ἐνοήσητε πῶς μοῦ κατέβη ἡ ἰδέα τοῦ παρόντος ἄρθρου. Διὰ μίαν στιγμὴν ἤμην ὁ ψαρχὸς τοῦ Δεενερύ, ὁ ἐρωτευμένος Ζαφείρης· δὲν ἔσωσα καμμίαν κινδυνεύσασαν νὰ πνιγῇ, οὔτε αὐτὸ τὸ ἀδρόσακρον χαρουμάκι τοῦ Φαλήρου. Ἀφοῦ δὲν γνωρίζω νὰ κολυμβῶ! . . . Ἐγραψα πολλὰς φορὰς μέρα μετῃμερὶ ἐπὶ τῆς καιούσης ἄμμου τ' ὄνομά του. Ἡ λάβρα ἐκεῖνη μετεβόλλετο ἐν τῇ ψυχῇ μου εἰς δροσρά. Οἱ δακτύλοι μου εἰργάζοντο ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἀλλ' ἡ φαντασία μου ἐδούλευεν ἐπὶ τοῦ ἀλαδίστρου τῆς· τὸν ἐπλαττε, τὸν μετέπλαττεν, ἐκ ῥόδων, ἐξ ἰάσμων· ἐπληροῦτο τὸ Φάληρον εὐωδίας· ἐκολύμβων οἱ ὀφθαλμοί μου ἐπὶ πλαστικοῦ ὀράματος· καὶ ἔδυναν καὶ ἐπνίγοντο, ἐκεῖ, ἐπ' αὐτοῦ· ὅτε κῦμα τολμηρότερον τῶν ἄλλων, κῦμα ἐνέχον τὸν δαίμονα τῆς εἰρωνίας, ἤρχετο κ' ἐπάφλαζε κατὰ τοῦ μούτρου μου ἀσεβῶς, καὶ μ' ἐξύπνα. Τὴν ὥραν ἐκεῖνην πρόσφατον ἔχουσα τὴν μελέτην τοῦ μελοδράματος, ἡ ψυχὴ μου ἐρῶξε κραυγὴν πόνου: **Ω! Ἐὰν ἤμην Βασιλεὺς.** Καὶ ἡ ἀκριβὴ μου θαλαμηπόλος φαντασία τὴν παρέλαθεν ἀλγοῦσαν, τῇ ἐνεστάλαξε φίλτρον υγείας, τὴν περιέβαλε πορφύραν, τῆς ἐπέθεσε στέμμα, καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς τ' ἀνάκτορα, τὰ ἑλληνικὰ ἀνάκτορα, διατάχσασθαι καὶ τὴν ἀνύψωσιν τῆς σημαίας, ὡς ἐὰν ἐπνῆλθεν ὁ Βασιλεὺς καὶ κατῴκει ἐν αὐτοῖς.

* *

"Ημην Βασιλεὺς, ἐγώ! Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, ἀέ-
ραιος, ἐλθὼν δὲν ξεύρω πόθεν—δὲν ἐνθυμούμην—πηγαίνων
δὲν ξεύρω ποῦ—δὲν ἤθελα νὰ ξεύρω—κυβερνῶν ἐν τῇ δὴ
ἐκατομμύρια—ἡγνόνουν τὸν ἀληθῆ πληθυσμὸν τῆς Ἐπι-
κρατείας μου,—ἔχων πρῶθυπουργὸν—δὲν ἤξευρα ποῖον εἶ-
χον—διατελὼν εἰς φιλικὰς σχέσεις—ἡγνόνουν μὲ ποίας
δυνάμεις αἱ σχέσεις μου ἦσαν φιλικαὶ καὶ μὲ τίνας ἑ-
θρικάι.

"Αφοῦ σὰς λέγω ὅτι ἡμην ἀληθὴς Βασιλεὺς τῆς Ἑλ-
λάδος!

Εἶχα τοὺς ὑπασπιστάς μου, ποῦ μὲ δισκεδάζον! Τὸν
στρατὸν μου, ποῦ μ' ἀπένεμε τιμὰς! Τόσα ἔγγραφα τὰ
ὅποια ὑπέγραψον, ὑβρίζων ἀπὸ μέσα μου καὶ στέλλων εἰς
τὸν διάβολον ὑπουργοὺς καὶ ὑπαλλήλους! Ὀλόκληρα ἀ-
νάκτορα εἰς τὴν διάθεσίν μου! Κήπους, πόρτας, παρα-
πόρτας! Τόσους ὑπαινιγμοὺς ἂν τυχὸν θέλω νὰ συναν-
τηθῶ μ' ἐκείνην, δὲν ἔχω ἢ νὰ τὸ πῶ! Μίαν μεγάλην
ἐπιχορήγησιν κατ' ἔτος! Ἡδυνάμην λοιπὸν νὰ τρώγω
ὅ,τι θέλω, νὰ ξοδεύω, νὰ σπαταλῶ, νὰ διαφθείρω, νὰ
ὀργιζῶ ὡς ποιητῆς, νὰ ζῶ ὡς Νέρων! Εὐθύνην καμ-
μίαν. Αὐτὸ ἦτο μάλιστα τὸ καθήκον μου, κατὰ τὸ Σύν-
ταγμα! Οὐαί! ἐδὲν ἐγινόμην διὰ τι ὑπεύθυνος, οἱ συν-
ταγματικοὶ μὲ κρεμοῦσαν! Ἀνεύθυνος δι' ὅ,τι καὶ ἂν
ἔκαμνα. Καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς, τὸ πρόσωπόν μου ἦτο
ἱερὸν. Καταντοῦσα νὰ πιστεύω ὅτι τὸ ἱερὸν μου πρόσω-
πον δὲν ἤθελε οὔτε νίψιμον. Ἀφοῦ συνήθως τὰ ἱερὰ μο-
λύνονται διὰ τοῦ καθαρισμοῦ ὑποτίθενται ἄσπιλα, ἀμό-
λυντα. Εἶχα τοὺς ἵππους μου, τὰς φοράδας μου, τοὺς
κύλους μου. Εἶχα τὰ κτήματά μου, τοὺς χωρικούς μου,
τὰς χωρικὰς μου, τοὺς χοίρους μου καὶ τὰ ζαχάρια μου.
Ἡγόραζον, ἐπώλουν, ἐμπορευόμην, ἐτοκογλύφουν, ὤφε-
λούμην, ἐκέρδιζον, ἐχρηματιζόμην, ἐγινόμην βαθυμῆδον
ἐκατομμυριοῦχος. Εἶχα τοὺς φίλους μου, τοὺς τραπε-
ζίτας μου, τοὺς χοροὺς μου, τὰς προσκλήσεις μου, τὰς
ἐρωμένους μου, τὰ κόλπα μου, τ' ἀστεία μου, τὰς εὐφύας
μου. Ἐπαιζα, ἐπείραζα, ἐχωράτευα, ἐπινα, ἐσκανδαλίζα,
ἐγέλων, ἐτερπόμην, ἐμακαριζόμην! Τὰ ἐννέα δέκατα τῆς
ἡμέρας μου ἦσαν ἑορτὴ, ὕπνος καὶ πότος, τὸ ἄλλο δέκα-
τον ὑπογραφαί. Ἡ χεὶρ μου ἐκινεῖτο μηχανικῶς ἐνῶ
ὑπέγραψον τὰ σπουδαιότερα ἔγγραφα ἔκαμνα λογαρια-
σμοὺς πόσα θὰ βγάλω ἀπὸ τὸ σιτάρι καὶ πόσα ἀπὸ τὸ
σανὸν, τί κέρδος θὰ ἔχω ἂν αἱ ἀγελάδες μου βόσκουν σὲ
λειθάδια τοῦ δημοσίου καὶ πόσα θὰ μοῦ δώσῃ ἡ ἐσοδεία
τῆς κόπρου. Μίαν ἡμέραν ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν
διὰ νὰ μὲ κολακεύσῃ, ἠρώτησε τὴν γνώμην μου εἰς
πόσας χιλιάδας πρέπει νὰ συμποσοῦται ὁ ἐν ἐνεργείᾳ
στρατός. Ἐγὼ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐσυλλογίζομην ἀπὸ πό-
σας ἀπ' ἐκείνας ποῦ ῥίχθηκα εἰς τὸν προχθεσινὸν χορὸν
ἔμπορουσα νὰ βγάλω ζουμί. Τοῦ ἀπαντῶ ὀρμητικῶς:

— Πέντε!

Καὶ ὁ ὑπουργὸς νὰ ἀνοιξῇ στόμα καὶ μάτια τόσα δὲ
καὶ νὰ μείνῃ ἀπολιθωμένος. Τὸν ἐλυπήθη καὶ τοῦ πῆρα
τὴν καρδιά του.

— Δὲν βαρύνεσαι, τοῦ λέγω, νὰ κάθῃσαι νὰ σκέπτε-
σαι τέτοια πράγματα. Ἄς συζητῇ γι' αὐτὸ ἡ Βουλὴ ἂν
θέλῃ ὡς τὰ μεσάνυχτα. Ἐλ' ἀπόψε νὰ φάμε μαζύ.

"Ἄλλην μίαν ἡμέραν ἐπρόκειτο νὰ ἀναθέσω εἰς τὸν
Δεληγιάννην τὸν σχηματισμὸν νέου ὑπουργείου. Τυῖ
εἶχα προσδιορίσει τὴν 10 π. μ., ὀλίγα δὲ λεπτὰ πρὶν, διό-
λισθαίνει εἰς τὸν ἰδιαιτέρὸν μου κοιτῶνα μία συλφίς,
λεπτὴ λεπτὴ καὶ ὁμῶς ἐνόμιζες ὅτι τὸ σῶμά της ἦτο

ὅλο ψαχνὸ, τόσο δὲν προσέκρουες εἰς ὑπαρξίν ὅστων.
Τί νὰ κάμω. Τὴν ἀφίνω καὶ τὴν ὑπόσχομαι ὅτι σὲ πέντε
λεπτὰ θὰ τὸν στείλω ἀπ' ἐκεῖ ποῦλθε. Ἐκαμε πέντε λε-
πτὰ ἀκριβῶς, διὰ νὰ μοῦ πῇ ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσῃ
τοῦλάχιστον ἐπὶ δύο ὥρας πρὶν ἢ παρουσιάσῃ τὸν κατὰ-
λογον τῶν προσώπων ἐξ ὧν θὰ σχηματίσῃ τὸ ὑπουργεῖον.
Ἀφῆρημένος καὶ ἀποφασισμένος νὰ μὴ τοῦ λέγω ποτὲ
ὄχι, τοῦ ἀπαντῶ:

— Μάλιστα, εὐχαρίστως.

Καὶ ἐκεῖνος ν' ἀρχίσῃ ἀμείλικτον κουβένταν ἀπὸ τὰ
χιλίας ὀκτακόσια τόσα ὅτε ἦτο πληρεξούσιος ὑπουργὸς
παρὰ τῇ Αὐτοῦ Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικῇ κτλ.

Κ' ἐγὼ συνελθὼν νὰ ἐνθυμηθῶ τὸ περιεχόμενον τοῦ
κοιτῶνός μου καὶ νὰ τοῦ πῶ ἀποτόμως:

— Σὰς διακόπτω. Τὰ λέμε ἄλλοτε.

— Μήπως ἔχω τὴν ἀτυχίαν νὰ παρίσταμαι εἰς αἰφνί-
διον ἀδιαθεσίαν τῆς Υ. Μ;

— Ὅχι ὄχι, ἔχω ὀλίγην δουλειά. Ἄλλοτε. Au re-
voir.

Τοιαῦτα ἀνέκδοτα ἔχω πλῆθος εἰς τὴν μνήμην μου.
Τί μ' ἔμελε; Ἡμην βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ δὲν
ἦτο καὶ Ἑλλὰς τοῦ βασιλέως τῆς. Τὴν δουλειά της
ἐκείνη καὶ τὴν δική μου ἐγώ. Κ' ἔκαμνα περιφημίας
δουλειαίς. Ἀνακαλῶ καὶ τὸ Κράτος δὲν πῆγαινε ἄσχημα.
Ἐχρεόνετο μόνον ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἄλλα ἔστω χέρι του
ἦτο, ἄς μὴν ἐχρεόνετο. Ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποκρούω
τὴν συνομολόγησιν δανείων, ἀφοῦ ἀπὸ πολλὰ τοιαῦτα
εὕρισκα μεγάλας ὠφελείας. Εἶχα γίνῃ πλέον σωστὸς
τραπεζίτης. Εἰς τὰ χαρτιά ποτὲ δὲν ἔχανα. Σάνα ἡ-
μουνά ἐκ συστήματος τζογαδόρος. Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν
εὐτυχίαν συνετελεῖ πολὺ καὶ ὁ λαὸς μου. Ἐθνὸς μάλα-
μα! Ποιὸς νὰ κλέψῃ τὸν ἄλλον! Ἄν δὲν ἀλλήλοσφα-
ζότανε, ὁ λόγος ἦτο ποῦ εἶναι οἱ περισσότεροι δειλοί.
Εἶχαν πλέον καλοσυνηθῆσαι εἰς τὴν εὐζωίαν. Λίγα πολ-
λὰ, ἤθελαν εἰρήνην. Καὶ μυστικὰ μ' ἐλάτρευαν, διότι ἡ-
ραν βασιλέα τῆς εἰρήνης, σὰν τὸν περίφημον ἐκεῖνον
βασιλέα τοῦ Ὑβρώ, τοῦ Μπερανζέ:

Oh! oh! oh! oh! ah! ah! ah! ah!

Quel bon petit roi c'était là!

La, la

"Ἄν φώναζαν ποτε γιὰ πόλεμον, τὸ ξεύρανε πῶς δὲν
θὰ τοὺς πίστευε κανεὶς, κ' ἔτσι γινότανε καὶ πολεμικοὶ
χωρὶς ἔξοδα. Τί εἶχαν νὰ χάσουν! Εἶχαν τὸν βασιλέα
τοὺς ἐγγυητὴ ποῦ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ κουνήσῃ γιὰ τὰ
σύνορα οὔτε σηκωτός! Χρυσὸς λαός. Καμμιά φορὰ τοὺς
παραπειράζε ἡ ἀδιαφορία μου. Ἡρχίζαν τότε νὰ ψιθυρί-
ζουν, νὰ κάμουν κάτι ἐπιδειξούλες, κάτι νὰ λένε, κάτι
νὰ γράφουν. Ἐδιπλασίαζα τὴν ἀδιαφορίαν μου, καὶ τὸ
ἀντιβασιλικὸν μαϊστράλι ἐκόπαζε. Γινόμαστανε μέλι
καὶ γάλα.

* * *

"Ω! ἡ ψυχὴ μου ἀπηύδῃσεν ἀπὸ τὴν κωμῳδίαν αὐ-
τὴν· τὸ στέμμα τὴν παρεβάρυνεν· τὸ ἐντὸς αὐτοῦ βε-
λοῦδον ἔλυσεν· καὶ ἤρχισαν νὰ τὴν κεντῶσιν αἱ ἄχραι
τῶν ἡλῶν· εἶναι καταματωμένη· τί κάμνω, τί εἶμαι,
ποῦ βαίνω! Εἶμαι βασιλεὺς; Ἡ εἶμαι κτῆνος; Κατὰ
τί δύναμαι νὰ ὀνομασθῶ ἡγεμὼν; Κατὰ τί πρωτεύω;
Τίνος εἶμαι ἡ πρόνοια; Διατί ὀνομάζομαι ἀρχηγός;
Συνάζω χρήματα· ἀλλὰ τότε εἶμαι Ἑβραῖος, δὲν εἶμαι

βασιλεύς. Τρώω καλὰ τοῦθ' ὅπερ σημαίνει ὅτι ὁ ἐγκέφαλος κατῆλθε εἰς τὴν γαστέρα. Πίνω καλλίτερα· ὡραία ἀπορροφητικὴ μηχανή! Εἶμαι φιλογύνης· σπουδαῖον πρᾶγμα! Εἶμαι ἀδιάφορος· μεγάλη ἀρετή. Δὲν κάμνω κανενὸς κακὸ· ἄξιος ἄρα στεφάνων! Εἶμαι ὀλιγον κατεργάτης· θὰ πῇ πῶς ἔχω πνεῦμα! Δὲν ἐπιβουλεύομαι κανένα θεσμόν· δύναμαι νὰ ἔχω ἀξιώσεις εἰς βραβεῖον ἀρετῆς! Φυλάττω τὸ Σύνταγμα· διότι δὲν δύναμαι νὰ μὴν τὸ φυλάξω. Εἶμαι εἰς ὅλα μέτριος· καὶ ὅμως λέγομαι Μεγαλειότης. Εἶμαι μὴδέν. Οἱ φιλόσοφοι λέγουν ὅτι δὲν ὑπάρχει μὴδέν. Ὅχι· ρίπτω τὸν ἑαυτὸν μου κατὰ τοῦ ἀποφθέγματος αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἀποδεικνύω ὅτι ὑπάρχει μὴδέν. Ἐγώ. Ἀλλὰ ὑπάρχει μόνον ἐφ' ὅσῳ διαρκεῖ μία μέθη τοῦ ἐγκεφάλου, προσελθοῦσα ἀπὸ ὥρατον δεῖπνον εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Φαλήρου καὶ δὲν ἐνθυμούμαι πόσας φιάλας παγωμένου καμπανίτου, τὰς ὁποίας ἐπία μετὰ φίλων μου ἐν εὐθυμίᾳ, ἐορτάσας τὴν ἐπετηρίδα τῆς πρώτης φορᾶς καθ' ἣν εἶδα τὸ Χανουμάκι μου.

* *

Συνήλθον ἐκ τῆς μέθης· κονδυλῶν ἐξέρχομαι ἀπὸ τοῦ Κατσίμπαλη καὶ γράφω τ' ὄνομά της ἐπὶ τῆς δροσερᾶς παραλίας τοῦ Φαλήρου, διότι εἶναι ἤδη νύξ.

Ἀδελ-Καδέρ.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ὁ Βασιλεὺς μας ἔδωσε γεῦμα εἰς τοὺς ὑψηλοὺς ξένους του εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον τοῦ Λονδίνου· βεβαίως θὰ προήδρευεν αὐτοῦ.

Συνέπεται τῆς συλλήψεως τοῦ Ἀραμπῆ καὶ τοῦ τέλους τοῦ αἰγυπτιακοῦ δράματος:

Ἀποχαιρετισμὸς Κλέοντος Ῥαγκαβῆ καὶ ἀναχώρησις Βυζαντίου.

Τρεῖς ἡμέραι τῆς Ὥρας χωρὶς κύρια ἄρθρα.

Δάκρυα κροκοδείλια τοῦ Ροῖδῃ ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τοῦ Βυζαντίου.

Καταγγελίαι τῆς Ὥρας ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Πνεύματος εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλῃ· ὡς μεταφραζούσης ἀντιτουρκικὰ ἄρθρα καὶ πρόσκλησις ὅπως παυθῇ ἡ Ὥρα ἀπὸ τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Γραφεῖον τοῦ Τύπου.

Πενθηφόρησις τῶν ἐφημερίδων Νεῶν Ἰδεῶν καὶ τοῦ Ῥαμπαῖ καὶ τῶν πέλων τῶν συντακτῶν αὐτῶν.

Ἐλάττωσις τῆς πωλήσεως τῶν φύλλων τῶν εἰδήσεων καὶ αὐξήσις τῶν σατυρικῶν.

Παῦσις διαμφισβήτησεως τῆς ἐθνικότητος τοῦ Ἀραμπῆ καὶ ἀναγνώρισις αὐτοῦ ὡς γνησίου Ἀραβος.

Υπογραφή τῆς ἀγγλοτουρκικῆς Συμβάσεως ὑπὸ μένου τοῦ Σουλτάνου «στὸν σκοτεινὸν τὸν θάλαμον ὁποῦ τὸν λένε . . . χρεῖα».

Υποτίμησις τῶν μελαγχροινῶν εἰς τοὺς ἔρωτας καὶ ἀνατίμησις τῶν λευκῶν.

Τὸν καυμένο τὸν Ἀραμπῆ τὸν ἐγκατέλειψαν καὶ αὐταὶ αἱ Νεαὶ Ἰδέαι, αἱ πρῶν ἑταῖραί του, γράψασαι ὅτι

τὸ ἐθνικὸν κόμμα δὲν ἔδειξε στήθος διὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δρέψῃ δάφνας. Τοὺς ἤθελε ἴσως νὰ πολεμήσουν γυμνοί. Τί ἀναιδὴ αὐτὰ τὰ θηλυκά!

Ὅλαι αἱ ὁδοὶ πηγαίνουν εἰς Ῥώμην, ἀλλὰ μία ὁδηγεῖ εἰς τὴν γερμανικὴν ἀθνασίαν διὰ τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς. Ὁ δρόμος αὐτὸς εἶναι ὁ περιδρόμος τοῦ Ἀγούστου Μπόλτς, ὅστις ἀρκεῖ νὰ τοῦ γράψῃτε, καὶ σὰς ἀπαθανατίζει εἰς τὰ καλλίτερα γερμανικὰ περιοδικὰ, ἀκόμα καὶ ἂν ἐγράψατε Στατιστικὴν τῆς Ἐπαρχίας τῶν Σουρμενῶν.

Ὁ τηλεγράφος μας δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι ταχύτερος τοῦ Ταχυδρομείου, τοῦ σιδηροδρόμου, τῶν ἵπποσιδηρῶν καὶ τῶν λοιπῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας. Ὁ κ. Τζιζανόπουλος ἐφρόντισε νὰ ἀφομοιωθῇ πρὸς τὴν ἀτμοσφαῖραν αὐτὴν, ὡς αἱ τροφαὶ μας ἀφομοιοῦνται καὶ γίνονται δὲν ξεύρω τί. Οὕτω τὴν εἶδῃσιν τῆς μεῆς νίκης τοῦ Οὐέλσελεν τὴν ἐκράτει ὁ ἀθεόφοβος δώδεκα ὥρας ὥρας, κ' ἔπειτα τὴν ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν κόσμον. Κατὰ τὰς δώδεκα αὐτὰς ὥρας ξεύρετε τί μπορεῖ νὰ γίνῃ εἰς τὸ Χρηματιστήριον; Νὰ γεννηθοῦν ἑκατὸν Τζιζανόπουλοι. Τὴν δὲ εἶδῃσιν περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ Βίσμαρκ μᾶς τὴν ἀνῆγγελε μαζὺ μὲ τὸ φύλλο τῆς Βορειογερμανικῆς Ἐφημορίδος, ἥτις κάμνει ἕξ ἡμέρας διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας. Εἰς ἕξ ἡμέρας λοιπὸν τὰ κάμνει τὰ τηλεγραφήματά του ὁ ἀξιοτίμος πράκτωρ τοῦ Χαβά.

Καὶ ἔπειτα παραπονεῖται ὅτι ἡ Κυβέρνησις οἰκείως ποιεῖται τὴν «διανοητικὴν του περιουσίαν»!

Εἴχαμεν νομίσματα κίβδηλα· τῶρα ἔχομεν καὶ τηλεγραφήματα κίβδηλα. Καὶ δι' ἐκεῖνα μὲν εὐρέθῃ δοκιμαστικὴ μέθοδος τὸ δάγκαμα ἢ τὸ ξύσιμον, ἀλλὰ διὰ τὴν «διανοητικὴν περιουσίαν» τοῦ κ. Δζιζανόπουλου ποῖος δοκιμαστήρ εἶναι κατὰλληλος;

Ἀφοῦ ἀνεκαλύφθῃ ὅτι δολιεύεται καὶ αὐτὴν τὴν Ἐταιρίαν, ἥς εἶναι πράκτωρ, ἡ καλλιτέρα καὶ δι' αὐτὸν μέθοδος εἶναι τὸ ξύσιμον. Νὰ μᾶς τὸν ξύσῃ δηλαδὴ ἀπ' ἐδῶ ὁ Χαβάς.

Ἡ σύλληψις καὶ προφυλάκισις τῶν ἀπεργησάντων Μηχανικῶν δὲν εἶναι λύσις τοῦ προβλήματος, οὔτε δικαιολογία τῆς Κυβερνήσεως, οὔτε τῆς παρούσης, οὔτε τῆς παρελθούσης.

Δὲν εἶναι λύσις, διότι δὲν εἶναι βέβαιον ἂν αὐτοὶ ὑπάγωνται εἰς τὸν στρατιωτικὸν νόμον, ἀφοῦ δὲν ἦσαν στρατιῶται! Ἦσαν μᾶλλον πολῖται καὶ ὡς πολῖται δύνανται νὰ παραπεμφθῶσιν εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια καὶ νὰ ζητηθῇ περὶ τούτου ἀποζημιώσεις, ἐὰν τυχὸν ἠδίκησαν τὸ μεθ' οὗ συνεβλήθησαν δημόσιον.

Δὲν εἶναι δικαιολογία οὔτε τῆς κυβερνήσεως οὔτε τῆς πολιτείας· διότι ἡ πολιτεία συνελήφθη ἐπ' αὐτοφῶρῳ ἐγκληματοῦσα κατὰ τῆς πατρίδος, ἀφοῦ ἀπεδείχθη οὕτως ἔχουσα συντεταγμένα τὰ κατ' αὐτὴν, ὥστε ἐν στιγμῇ πολέμου οἱ μηχανικοὶ τῶν πλοίων νὰ δύνανται νὰ ἀρνοῦνται ὑπηρεσίαν. Οἱ κύριοι οὗτοι δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς ἀπάτριδες, ἀλλ' ἀπάτριδες τοὺς ἔκα-